

August 2006 - helt ind i hovedet på Karin

Der er gået to måneder, siden Karin fik at vide, at hun er donorbarn. Det er august 2006, og hun sender denne mail til en veninde.

Indhold i [klammer] er udeladt af redaktionen efter ønske fra Karin.

[...]

At min far ikke er biologisk far ændrer nemlig ikke noget som helst i mit forhold til ham eller til dem, som forældre. Det gør det hverken værre eller bedre, om man så må sige. Altså, allerførst var det helt syret underligt at få den viden; jeg følte mig totalt fremmedgjort de første timer og gange vi sås, - men han er jo stadig min far, eller min "sociale" far på godt og ondt, sådan er det jo. De var barnløse og ønskede sig brændende at få de børn, som de gik så meget igennem for at få - og jeg er på en måde stolt af, at de fandt den løsning, på den tid, i det miljø/den kultur.

Med hensyn til min reaktion blev jeg i første omgang bare helt utrolig trist. Siden er vreden og frustrationen over, at "bomben om min tilblivelse" pludselig igen har krævet en forholden mig til dem som "et barn overfor sine forældre", kommet til. En forholden jeg ellers, med stort velbehag, har lagt i skuffen for snart 8-10 år siden. Jeg var lige så afslappet og tilfreds omkring de nye, mindre anstrengende roller vi har indtaget overfor hinanden efter de var blevet bedsteforældre.

Jeg oplever to aspekter af eller to reaktioner på sagen:

- Den ene omhandler selve det at jeg har en ukendt biologisk far; hvad har jeg arvet fra ham? Personlighed? Intelligens? Interesser? Udseende? Hvordan ser han ud? Ligner jeg ham? Hvilke af hans gener afspejler sig i mine børn? Hvor kommer [min drengs] krøller fra? Hvad laver han? Læge? Psykiater måske? Har jeg set ham i tv? Er han død eller levende? Måske er der også noget der falder på plads? Jeg har tit

følt mig fuldstændig anderledes end resten af familien. Og nu er [min bror] så min halvbror... Hvor man kan se en gen-tråd hos mange andre søskende, træder vores forskelligheder pludselig meget klarere frem; på udseende, på personlighedstræk, interesser, evner osv. Men hvad er hvad? Der er også nogle få steder, hvor vores reaktioner på noget er helt ens. Pludselig fremstår det så tydeligt på billederne af mig som barn, at jeg ikke entydigt ligner min mor - selvom der dog er træk, noget højde, noget ved ansigtsformen. Men hårfarven, hudfarven må jo stamme et andet sted fra; hun er/var rødhåret med fregner, kraftigere bygget - bredfodet. - Alle spørgsmålene man aldrig får svar på nogensinde, - det kan gøre mig utrolig trist. Der er kommet en tomhedsdimension i mit liv. En uvished har åbnet sig. Jeg ville ønske jeg kunne se et CV over hans liv, uddannelse og interesser med billeder i forskellige aldre - og at jeg kunne betragte ham i smug. - Jeg føler ikke noget behov for at få et forhold til ham - men lidt viden ville være rart. Og det er jo umuligt.

Den ovenstående reaktion oplever jeg imidlertid bliver fuldstændig kvalt, - og det fylder næsten mere. I alt fald nu. Den første uge var jeg bare ualmindelig trist, og surfede forgæves rundt på nettet, for at finde noget fakta om sæddonation. Men nu er der opstået en frustration og en vrede, som omhandler det andet aspekt af situationen - skal vi kalde det "fejl og mangler i familieforholdet?" - Det handler under alle omstændigheder præcist om det svære, som du nævnte, med at undgå at blive suget ind i al hemmelighedskræmmeriet, for det er dybt-dybt imod alt, hvad jeg ønsker, drømmer om, håber på og forsøger på selv at stå for. Så tomheden eller tristheden er blevet afløst af en frustration og vrede her hen over sommeren.

Så den anden reaktion omhandler tidspunktet i mit liv, de har valgt at sige det - og hemmeligholdelsen. Det nager mig, at de har valgt at fortælle det, tilsyneladende uden selv at være afklarede med det. Jeg var i [hjembyen] med [mine drenge] en uges tid i juli, mens [min mand] var på [ferie] i Frankrig, - og det var dels hyggeligt på den sædvanlige bedsteforældreadgigtede måde (de har jo deres positive sider; det er rart at

være barnebarn dér, de tager rollen 100% på sig, har tid til at lege, ungerne får lov til næsten alt, [...] - det er rart fra et forældreperspektiv, at det foregår på børnenes præmisser med vandkamp i haven, is og [min yngste drengs] yndlingsretter til aftensmad). Men samtidig var det ind i mellem vældig anstrengende for mig, pga. den nye "forholden sig til dem som forældre igen" der er dukket op, og som ligesom er kommet imellem os igen. Det kom fx frem, at de slet ikke havde kunnet beslutte sig for om de overhovedet skulle fortælle det, og var måske stadig i tvivl om, hvorvidt de overhovedet skulle have gjort det. - For de ønsker jo stadig at holde det hemmeligt. Og det er kommet til at fylde.

Grunden til de først siger det nu? - Det var et af mine første spørgsmål til dem. "Vi ville ikke sige det, mens I var børn, og heller ikke, mens I var teenagere", lød svaret den dag, de fortalte det. Derudover var det ifølge min mor, fordi min far har fået konstateret [en arvelig sygdom] for et par år siden, mens jeg var gravid med [min yngste dreng]. Og [min bror] har så slet ikke kunnet glemme arvelighedsspørgsmålet og var vendt tilbage gentagne gange med forespørgsler om det. Så det var ligesom anledningen, der gjorde at det kom frem nu. Officielt. Fru mor argumenterede videre for, at de var bange for at komme til at vrøvle om det som gamle (min mormor blev rimelig dement). Jeg ved ikke rigtigt hvad jeg skal mene om deres grunde. Måske er [min brors] bekymring netop mest af alt blevet "en anledning" til at bryde deres livs hemmelighed, for at tage en beslutning i en never-ending-overvejelser over, hvorvidt de skulle sige det eller ej?

Men hemmeligheden, altså. "Tror du, du siger det til [din mand]?", sagde hun, den dag de fortalte det, - hvilket jeg mest opfattede som en slags 'det regnede vi da nok med... men underforstået nok heller ikke til så mange andre'. Til [min bror] havde de sagt, "[Søn], jeg synes ikke du skal fortælle det til nogen her i [byen]". Mens jeg var i [hjembyen] fik vi en snak den sidste aften, hvor far sagde, "Karin, jeg vil godt have du tænker dig rigtig godt om, hvem du siger det til".

Så vredesudbruddet er "What? Sådan en klausul kan de da ikke komme med! Hvorfor fanden siger de det så? Det er mig inderligt imod og totalt unfair af dem at aflevere den besked om min eksistens og samtidig på deres egen indirekte og selvforstående facon mene, at [min bror] og jeg må forstå, at vi ikke kan fortælle vidt og bredt om det, som vi lyster! Hvad forestillede de sig i grunden? "Nå? Så du er ikke vores far, vi er donorbørn, aha, okay, nå pyt, lad os fælde en tåre sammen, så snakker vi ikke mere om det". Jeg føler, jeg er blevet udstyret med en mundkurv, og det gør mig utrolig vred. Tænk, at de her i mit 36. år skal komme her og anvende deres forældremagt, som jeg har levet lykkeligt uden i årevis. Det synes jeg er helt urimeligt. Og DÉT er jeg pissearrig over. Hvor fanden er JEG henne? Det gør mig både bitter, vred og vildt ked af, at de tilsyneladende slet ikke har tænkt på, hvad der ville ske med [min bror] og mig som mennesker - følelsesmæssigt, tankemæssigt, eksistentielt, når de brød deres hemmelighed. Hvis behov er det så at fortælle denne nyhed? For hvis skyld har de fortalt den? Hvorfor overhovedet fortælle det? Hvem er barn og hvem er forældre i denne her situation?

Så her hen over sommeren har det gjort mig rigtig ked af det, fordi jeg føler mig "bundet" af hemmeligheden. Jeg ved godt med min fornuft, at jeg kan bestemme det selv, men jeg er følelsesmæssigt uafklaret med, at jeg ikke "må". Altså, jeg taler med alle dem om det, jeg kan og vil når jeg mødes med folk 'ude', men jeg kan ikke lige kaste en bemærkning om det, hvis jeg lige kommer til at tænke på noget, eller får en association jeg vil dele med [min mand], - eller jeg gerne vil drøfte noget af det jeg går og kæmper med, noget jeg har set i tv om emnet osv., og det går mig vildt på, dét gør mig frustreret! Skal jeg så vente til ungerne er puttede? Det føler jeg er helt urimeligt. Og det passer slet ikke til min personlighed, min åbenhed. Som det er nu, kan jeg ikke tale om det hvorsomhelst, nårsomhelst og til hvemsomhelst – [min ældste dreng] hører jo ALTING - og han kunne da sagtens komme til at sige et eller andet om det, og det kunne også ske han omtalte det på et besøg i [hjembyen], og det kunne godt være mens han var med dem [i en

forening]. Hvordan reagerer de så? I deres egen konstruktion? Mod ham? Mod mig?

Selvfølgelig kan jeg i et eller andet omfang "bare" beslutte, at jeg taler om det hvor og som jeg vil, men det føles desværre ikke helt ligetil. Blandt andet fordi "vi havde det lige så godt" og jeg orker ikke tage et opgør med dem, forstår du det? Forholdet mellem os er blevet bedre efter de er blevet bedsteforældre og jeg ikke forholder mig til dem som forældre på daglig basis længere. Jeg føler mig på en eller anden måde for gammel til endnu et forældreopgør. Og det er måske netop til deres magelige fordel - hvorfor tror du, de ikke har sagt noget, noget før?

Til mit spørgsmål om, hvorfor jeg ikke fik noget at vide om det, fx mens jeg gik i gymnasiet eller i det mindste som 18-årig, som myndig?, svarede fru mor, "Neej, det var du slet ikke moden til, Karin". Men moden til hvad? Moden til at holde det hemmeligt? Moden til ene og alene at se fænomenet fra deres synsvinkel?

Ja, så nu føler jeg, at jeg ikke kan dele det med dig, [en anden veninde] eller [en tredje veninde], uden også at sige, at I ikke må sige det til nogen forældreklider eller andre usikre [hjembyen] relaterede kilder, - og det er jo latterligt. Langt ude. For det er ikke nogen hemmelighed for mig. Tværtimod. Jeg har selvfølgelig behov for at dele det, - især, på en måde, med nogen der kender mine rødder og min baggrund lidt. Og det er jo et paradoks.

Derudover er jeg dybt skuffet over først at få det at vide nu, hvor identiteten er på plads, jeg selv har fået børn og familie. Jeg er trist og vred over de forhold i den del af familien, som gør, at de ikke har kunne tage ansvaret for deres beslutninger i deres barnløshed, rumme, modtage og tackle de reaktioner, tanker, følelser og handlinger, der måtte komme ud af deres beslutning om at få børn. Men igen, man kan ikke forpligte folk over evne og derudover var det dengang et kæmpetabu; det er blevet til deres livshemmelighed, som nok også er umulig for dem at bryde. Tiden har ændret sig og det er ikke et

tabuemne i vores generation, selvom det måske hænger ved deres alder/miljø. Det kan jeg bare ikke bruge til noget og jeg bliver nødt til at dyrke mit eget perspektiv på situationen, for mine forældre gør det ikke.

Jeg har med andre ord oplevet at blive bombet tilbage i en rolle som "barn" igen overfor mine "forældre" og til deres måde at tackle familieskab. Jeg er blevet mindet om noget, jeg havde lagt bag mig... Henover sommeren har jeg følt, at jeg sørgede over noget, jeg har sørget over før. Men nu er der altså kommet sådan et "forældre-efterspil" i mit 36. år, hvor jeg oplever de vil bestemme over eller kontrollere mit liv - og det synes jeg er hamrende tarveligt. Og jeg er stadig uafklaret med, hvordan jeg vil forholde mig til det.

Nå [min veninde], det blev igen et længere foredrag. Men som du sikkert har gættet, bidrager det til bearbejdningen af cirkuset. Forestil dig, at få den slags at vide, i dag...

[...]
